

Sygn. akt II K 220/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bełchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR D. S.

Protokolant: A. P.

w obecności Prokuratorów Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie: B. G. oraz D. G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 20 czerwca, 22 lipca, 31 sierpnia 2016 r.

sprawy **A. B. (1)**, urodzonego (...) w O., syna J. i K. z domu O.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 grudnia 2015 roku około godz. 13.53 w miejscowości R. na ulicy (...), woj. (...), jechał jako kierujący w ruchu lądowym pojazdem marki (...) o nr rej. (...) z przyczepą (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z zawartością 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, **tj. o czyn z art. 178a § 1 kk**,

1. uznaje oskarżonego A. B. (1) za winnego popełnienia zarzucanego czynu z tą zmianą, że przyjmuje, iż czyn ów zaistniał około godziny 14.00, zaś stan nietrzeźwości oskarżonego był nie niższy aniżeli 0,27 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza mu karę grzywny w ilości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
2. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;
3. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego w punkcie drugim środka karnego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 grudnia 2015 roku;
4. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego A. B. (1) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;
5. wymierza oskarżonemu A. B. (1) 60 (sześćdziesiąt) złotych opłaty oraz zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem wydatków poniesionych w jego sprawie.

Sygn. akt II K 220/16

UZASADNIENIE

W dniu 15 grudnia 2015 roku A. B. (1) samochodem ciężarowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) z przyczepą marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) przyjechał jako kierujący z O. do miejscowości R., gdzie przy ulicy (...) mieści się plac składowania samochodów firmy (...) Sp. z o.o. Mężczyzna zatrzymał się na parkingu przed siedzibą wskazanej spółki.

Przed godziną 14.00 A. B. (1) wjechał jako kierujący wskazanym zestawem pojazdów na plac firmy (...), przejeżdżając około 50 metrów ulicą (...) w R. - częściowo po drodze publicznej, a częściowo po drodze dojazdowej do placu.

Następnie udał się do biura celem pobrania dokumentów upoważniających go do załadunku na lawetę trzech samochodów. Dokumenty te otrzymał od jednego z pracowników i rozpoczął załadunek. Po załadowaniu dwóch pojazdów, tj. po dokonaniu wjazdu nimi na lawetę, mężczyzna ponownie udał się do biura i zgłosił, że trzeci z samochodów nie mieści się na przyczepie. Kierownik ds. transportu krajowego firmy (...) - rozmawiał z nim, by ustalić możliwość załadunku trzeciego pojazdu. W pewnym momencie wyczuł on z ust A. B. (1) woń alkoholu.

Ł. P. (1) zwrócił się z prośbą do kierownika placu, A. M. (1), o zbadanie stanu trzeźwości kierowcy z O.. Badanie owo przeprowadził A. M. (1), posługująca się urządzeniem typu alkomat. Asystował przy nim Ł. P. (1). Przeprowadzone badanie wykazało, że zawartość alkoholu w powietrzu wydychanym przez A. B. (1) wynosiła ponad 0,5 promila. Pracownicy firmy (...) byli bardzo zdziwieni tym, że w tak dużym stanie nietrzeźwości na plac wjechał kierowca ciężarówki.

Zapytany o spożywanie alkoholu, A. B. (1), oświadczył, że poprzedniego dnia wieczorem wypił kilka piw. Ł. P. (1) przeraził się tym, iż w takim stanie mężczyzna ów kierował samochodem ciężarowym z przyczepą, pokonując drogę z O. do (...) R..

Około godziny 15.00 pracownicy spółki (...) wezwali na miejsce zdarzenia patrol policji.

Do momentu przyjazdu funkcjonariuszy A. B. (1) nie spożywał żadnego alkoholu.

/częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. B. k. 12-13 zbioru A; zeznania świadka Ł. P. k. 7-8 zbioru C oraz k. 20 odwrót-21 akt II K 220/16; zeznania świadka A. M. k. 28-28 odwrót akt II K 220/16; notatka urzędowa k. 1 zbioru A/

Po przyjeździe funkcjonariuszy policji na teren firmy (...), poddali oni A. B. (1) badaniu stanu trzeźwości na urządzeniu A.-Sensor IV. Badanie wykazało: w I pomiarze o godz. 15:42 - 0,27 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, w II pomiarze o godz. 16:00 - 0,25 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Po ukończeniu czynności na miejscu zdarzenia policjanci wraz z A. B. (1) udali się do KPP w B., gdzie kierowca został poddany badaniu na urządzeniu Alkometr A 2.0 i uzyskał wyniki: o godz. 16:32 - 0,14 mg/l, o godz. 16:37 - 0,13 mg/l, o godz. 16:42 - 0,12 mg/l, o godz. 16:55 - 0,10 mg/l i o godz. 17:25 - 0,06 mg/l - zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

/zeznania świadka K. K. k. 18-19 zbioru C oraz k. 26-26 odwrót akt II K 220/16; protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 2- 4 zbioru A; świadectwa wzorcowania k. 5-6 zbioru A; opis techniczny i instrukcja obsługi A. k. 28-40 zbioru A; opis techniczny i instrukcja obsługi A.-Sensora k. 41-60 zbioru A/

A. B. (1) posiada wykształcenie średnie - mechanik pojazdów samochodowych. Jest rozwiedziony. Na utrzymaniu posiada jedno dziecko w wieku 13 lat, wobec którego ciąży na nim obowiązek alimentacyjny w kwocie 390 złotych miesięcznie. Obecnie jest on osobą bezrobotną. Przyznano mu zasiłek dla bezrobotnych w wysokości 600 złotych miesięcznie.

Oskarżony posiada prawo jazdy kategorii B, C, E.

/oświadczenie oskarżonego A. B. (1) k. 20 akt II K 220/16; wyjaśnienia oskarżonego A. B. (1) k. 20 odwrót; 28 odwrót akt II K 220/16/

A. B. (1) nie był karany przez sąd.

/informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego k. 16 zbioru A/

W dniu 15 grudnia 2015 roku zostało zatrzymane posiadane przez A. B. (1) prawo jazdy.

/postanowienie k. 15 zbioru A/

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał ponadto, że alkohol w postaci dwóch piw marki (...) o pojemności 0,5 l każde wypił podczas postoju przed wjazdem na teren placu firmy (...). Od chwili wypicia

owych piw do zbadania go przez Policję nie spożywał żadnego innego alkoholu. Sądził, że będzie wracał z ładunkiem następnego dnia. Nie potrafił jednak racjonalnie wytłumaczyć, dlaczego przed spożyciem piwa nie zapytał w firmie (...), kiedy odbędzie się załadunek samochodów.

W trakcie przesłuchania A. M. (1), A. B. (1) zaprzeczył, by po dokonaniu przez tegoż badaniu, poinformował go o kilku piwach wypitych przez siebie poprzedniego dnia.

/wyjaśnienia oskarżonego A. B. k. 12-13 zbioru A, 20 odwrót, 21, 28 odwrót akt II K 220/16/

Sąd zważył, co następuje :

Biorąc pod uwagę okoliczność, że akt oskarżenia w przedmiotowej sprawie wpłynął do Sądu w dniu 15 kwietnia 2016 roku (k. 1 akt II K 220/16), a zatem w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437), Sąd procedował w niniejszej sprawie w oparciu o przepisy wprowadzone wskazaną ustawą (mimo dostarczenia do Sądu akt sprawy podzielonej na zbiory), odchodzącą w szczególności od zasady kontradiktoryjności wprowadzonej poprzednią nowelizacją k.p.k., obowiązującą w okresie od 1 lipca 2015 roku do 14 kwietnia 2016 roku.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, Sąd oparł się częściowo na wyjaśnieniach oskarżonego, jak również na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków oraz nieosobowych źródłach dowodowych.

Sąd uznał za wiarygodne spójne i jednoznaczne w swej wymowie zeznania K. K. (2), jakkolwiek świadek nie pamiętał szczegółowo (z uwagi na upływ czasu) okoliczności osądzanego zdarzenia. Ponadto fakty podawane przez wskazanego świadka znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, przede wszystkim w notatce urzędowej (k. 1 w zbiorze A) oraz protokołach z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 2-4 w zbiorze A).

W ocenie Sądu przymiot wiarygodności posiadają również wypowiedzi pracowników spółki (...) z R. - Ł. P. (1) i A. M. (1), albowiem wzajemnie się one uzupełniają oraz przedstawiają logiczny ciąg wydarzeń. Wynika z nich jednoznacznie, iż po przeprowadzeniu przez A. M. (1) badania stanu trzeźwości oskarżonego okazało się, iż tenże znajduje się w stanie nietrzeźwości. Pracownicy firmy (...) byli bardzo zdziwieni tym, że w tak dużym stanie nietrzeźwości wjechał on ciężarówką na plac. Zapytany o spożywanie alkoholu, A. B. (1), oświadczył, że poprzedniego dnia wieczorem wypił kilka piw. W tym ostatnim zakresie Ł. P. (1) i A. M. (1) byli zgodni, czemu z kolei zaprzeczył oskarżony (k. 28 odwrót akt głównych). Zwrócić jednak należy w tym miejscu uwagę na okoliczność, iż pracownicy firmy (...) nie są przecież w żaden sposób zainteresowani tym, by o cokolwiek niesłusznie posądzać A. B. (1). Nie znali go przecież przed osądzanym zdarzeniem i nie łączyły ich żadne relacje. Dlatego też – w ocenie Sądu – zeznania Ł. P. (1) i A. M. (1) nie są obciążone brakiem obiektywizmu, w przeciwieństwie do wypowiedzi samego oskarżonego, który próbuje zaprezentować się przed Sądem z jak najlepszej strony. Tymczasem doświadczenie życiowe zdaje się podpowiadać, iż mogło być tak, iż sprawca alkohol spożywał rzeczywiście poprzedniego dnia i w stanie nietrzeźwości kierował on zestawem pojazdów z O. do R.. Dlatego też w omawianym zakresie nie dano wiary A. B. (1).

Z relacji A. M. (1) wynika, iż nie sporządził on żadnej dokumentacji z badania stanu trzeźwości oskarżonego (co potwierdza również treść notatki urzędowej z k. 61 zbioru A), zaś dwa wydruki z urzędnika przekazał funkcjonariuszom policji przybyłym na miejsce zdarzenia. Sąd nie dysponuje żadnym przeciwdowodem, że były inaczej niż twierdzi świadek. Faktem jest jednak, iż w aktach sprawy brak jest tego rodzaju wydruków i nie wspomina o nich zarówno K. K. (2) przesłuchany w charakterze świadka, jak również drugi policjant w sporządzonej przez siebie notatce (k. 1 zbioru A). Nie można wykluczyć, iż owe wydruki zaginęły. Zaznaczyć jednak należy, iż miałyby one jedynie charakter akcesoryjny w kontekście całości zebranych w sprawie dowodów.

Przymiot wiarygodności posiadają także zebrane w sprawie dowody nieosobowe, do których odwołano się przy czynieniu ustaleń faktycznych w sprawie.

W ocenie Sądu generalnie na wiarę zasługują wyjaśnienia oskarżonego poza tymi fragmentami, w których neguje on to, co przekazał pracownikom spółki (...) na temat spożywanego przez siebie alkoholu, jak również w zakresie tego, jaki trunek i kiedy spożył (przed osądzanym zdarzeniem). Była już zresztą powyżej o tym mowa. W pozostałej zaś części wypowiedzi A. B. (1) – jako korelujące z innymi zebranymi w sprawie dowodami – uznano za odpowiadające prawdzie.

Zgromadzony materiał dowodowy pozwala zatem na przyjęcie, że A. B. (1) czynem swym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. W dniu 15 grudnia 2015 roku około godziny 14.00 jechał on bowiem jako kierujący samochodem ciężarowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) z przyczepą (...) o numerze rejestracyjnym (...) po drodze publicznej tj. w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości nie niższym aniżeli 0,27 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Zmiany opisu czynu przypisanego sprawcy (w stosunku do wersji prokuratorskiej) są odzwierciedleniem poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Badania stanu trzeźwości oskarżonego, przeprowadzone przez funkcjonariuszy policji na przestrzeni blisko dwóch godzin (k. 2-4 akt II K 220/16), wskazują jednoznacznie, iż kierowca ów znajdował się w stanie eliminacji alkoholu z organizmu. Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, iż A. B. (1) wjechał na plac spółki (...) około godziny 14.00 w dniu 15 grudnia 2015 roku. Po podjęciu próby załadunku pojazdów, Ł. P. (1) podczas rozmowy wyczuł woń alkoholu z jego ust, co spowodowało zbadanie stanu trzeźwości kierowcy przez A. M. (1). Do tego badania doszło między godziną 14.00 a godziną 15.00. O tej ostatniej bowiem wezwano na miejsce zdarzenia patrol policji, który pojawił się tamże po godzinie 15.30. O godzinie 15.42 funkcjonariusze przeprowadzili zaś pierwsze badanie stanu trzeźwości oskarżonego. Należy zatem przyjąć, iż między badaniem przeprowadzonym przez A. M. (1) a tym dokonany przez policjantów mogło upłynąć około jednej godziny. Jeśli zaś weźmiemy pod uwagę tendencję spadkową wynikającą z kolejnych badań stanu trzeźwości kierowcy (k. 2-4 akt II K 220/16) oraz obowiązujące w omawianym zakresie zasady nauki, oczywistym staje się fakt, że w chwili wjazdu oskarżonego, kierowanym przez siebie zestawem pojazdów, na plac spółki (...), stan jego nietrzeźwości był wyższy (i to znacznie) aniżeli 0,27 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Tym samym zasadnym stało się przyjęcie, iż w chwili czynu stan nietrzeźwości A. B. (1) był nie niższy aniżeli właśnie wskazany wynik.

Sąd stoi zatem na stanowisku, iż przeprowadzone badanie stanu trzeźwości wykazało ponad wszelką wątpliwość obecność alkoholu w powietrzu wydychanym przez oskarżonego w rozmiarze pozwalającym na przyjęcie, iż był to stan nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 k.k. Z uwagi na występującą rozbieżność co do stanu nietrzeźwości sprawcy (związaną z poddaniem go 7 - krotnemu badaniu stanu trzeźwości), Sąd przyjął stopień nietrzeźwości wynikający z pierwszego badania, albowiem czas jego przeprowadzenia był najbardziej zbliżony do chwili popełnienia przedmiotowego przestępstwa.

Przypisanego czynu sprawca dopuścił się umyślnie. Jego zachowanie nosi cechy zawinienia. Nic nie ograniczało bowiem swobody oskarżonego w zakresie dania posłuchu normie prawnej. W niniejszej sprawie nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające lub ograniczające jego winę.

W tym miejscu podnieść należy, iż okoliczności niniejszej sprawy nie pozwalały na zastosowanie w stosunku do oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Jedną z podstawowych przesłanek warunkowego umorzenia stanowi okoliczność, iż stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny. Natomiast kwestia stopnia społecznej szkodliwości czynu jest regulowana w art. 115 § 2 k.k. Przy ocenie, czy stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny należy uwzględnić zarówno stronę przedmiotową, jak i podmiotową, danego czynu. Od strony przedmiotowej wchodzić tu więc będą w grę takie elementy, jak rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu, sposób działania sprawcy, a niejednokrotnie również czas i miejsce popełnienia czynu. Od strony podmiotowej z kolei należy tu uwzględnić takie elementy, jak rodzaj winy (umyślność bądź nieumyślność) i różne jej odcienie (premedytacja bądź

jej brak, dolus coloratus, dolus directus bądź eventualis, lekkomyślność bądź tylko niedbalstwo), a ponadto pobudki, motywy i cele działania sprawcy (uzasadnienie wyroku SN z dnia 26 maja 1970 r., Rw 450/70, OSNKW 1970/9/102).

Analiza zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego oraz wynikająca z niej ocena ww. okoliczności (podmiotowych i przedmiotowych) prowadzi do wniosku, iż dokonany przez oskarżonego czyn zawiera w sobie elementy znacznego stopnia społecznej szkodliwości. Oskarżony bowiem dopuścił się przestępstwa z winy umyślnej. Popełniając je sprawca naruszył zasady bezpieczeństwa obowiązujące w komunikacji. Oskarżony jako osoba uprawniona do prowadzenia różnorodnych pojazdów mechanicznych powinien mieć świadomość tego, jak duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu stwarza jego uczestnik znajdujący się w stanie nietrzeźwości. Swoim zachowaniem - poruszając się samochodem ciężarowym z przyczepą w stanie nietrzeźwości po drodze publicznej – A. B. (1) naruszył jedną z podstawowych skodyfikowanych zasad obowiązujących w ruchu lądowym (art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.) - zasadę trzeźwości odnoszącą się do każdego kierującego pojazdem. Dodatkowo, kierując samochodem ciężarowym z przyczepą, spowodował realne zagrożenie powstania znacznej szkody materialnej (uszkodzenia znajdujących się na placu firmy (...) nowych samochodów), istniało również realne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia innych ludzi (pracowników firmy). Tak więc nie tylko wysokość stanu nietrzeźwości sprawcy ma znaczenie z punktu widzenia oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu, ale bierze się w tej mierze pod uwagę szereg innych okoliczności, o czym powyżej była mowa.

Przy wymiarze kary na korzyść oskarżonego poczytano przyznanie się przezeń do popełnienia zarzucanego czynu, jak również jego dotychczasową niekaralność sądową. Natomiast istotną okolicznością obciążającą oskarżonego była okoliczność, iż w stanie nietrzeźwości kierował on zestawem pojazdów składającym się z samochodu ciężarowego i przyczepy. Tego rodzaju postępowanie musi spotkać się zatem z jednoznaczną i zdecydowaną reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Przy uwzględnieniu wszystkich ww. faktów Sąd doszedł do przekonania, że właściwą reakcją prawno - karną na czyn, jakiego dopuścił się A. B. (1), będzie kara grzywny. W ocenie Sądu tego rodzaju kara w określonym w wyroku wymiarze 60 stawek dziennych (przy przyjęciu wysokości każdej stawki na kwotę 10 złotych) spełni swe zadania w zakresie oddziaływania zapobiegawczego i wychowawczego względem oskarżonego oraz uczyni zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Określając liczbę stawek Sąd miał na względzie w szczególności stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień zawinienia sprawcy, zaś przy ustalaniu wysokości jednej stawki wzięto pod uwagę jego sytuację rodzinną oraz finansowo – majątkową. W ocenie Sądu określona w powyższy sposób kara grzywny będzie możliwa do uiszczenia przez A. B. (1), zwłaszcza wobec możliwości rozłożenia jej na raty.

Fakt skazania oskarżonego za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. stanowił rację orzeczenia względem niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ze względu na brzmienie art. 42 § 2 k.k. orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest obligatoryjne.

W myśl regulacji art. 42 § 2 k.k. (obecnie obowiązującej - od dnia 18 maja 2015 roku (na mocy ustawy z dnia 20 marca 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r., poz. 541) - Sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 42 § 1 k.k. był w stanie nietrzeźwości (...).

Sąd doszedł do przekonania, że celowe jest określenie przedmiotowego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na minimalny okres trzech lat. Biorąc pod uwagę to, że sprawca jako zawodowy kierowca jechał jako kierujący samochodem ciężarowym z przyczepą w stanie nietrzeźwości relatywnie niewysokim, Sąd uznał, iż właśnie tego rodzaju reakcja karna będzie adekwatna do czynu, jakiego się dopuścił. Fakt umyślnego naruszenia przez oskarżonego jednej z podstawowych zasad obowiązujących w ruchu drogowym czyni celowym prewencyjne wyeliminowanie A. B. (1) z tego ruchu w orzeczonej przez Sąd formie. W ocenie Sądu porządek i bezpieczeństwo na drogach w niemałym stopniu zależą od stosowania właściwej represji,

która powinna stanowić jeden z istotnych elementów zwalczania i zapobiegania przestępczości drogowej (szczególnie gdy zważy się na okoliczność nagminności przestępstw z art. 178a § 1 k.k., mimo zdecydowanego wzmocnienia represyjności prawa karnego w tym zakresie od dnia 18 maja 2015 roku). Orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w określonej w wyroku wysokości i formie nie powinno stanowić, w ocenie Sądu, nadmiernej uciążliwości dla niego. Sąd nie znalazł w szczególności żadnych okoliczności, które mogłyby przemawiać za jakąkolwiek możliwością ograniczenia przedmiotowego zakazu. Środek ów ma bowiem uzmysłowić A. B. (1) naganność podjętego przezeń działania, zapobiegając jednocześnie temu, by w przyszłości tego rodzaju zachowanie z jego strony nie powtórzyło się.

Wbrew wyrażonemu w głosach końcowych stanowisku obrońcy oskarżonego w przedmiotowej sprawie brak było podstaw prawnych do pozostawienia sprawcy uprawnień do prowadzenia pojazdów ciężarowych z przyczepami (kategoria prawa jazdy C + E), a to z tego względu, że właśnie tego rodzaju zestawem pojazdów kierował on w chwili czynu. Stanowisko to uznać należy za ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie można bowiem pomijać związku między rodzajem pojazdu, który sprawca prowadził w chwili popełnienia czynu, a zakresem orzeczonego przez Sąd zakazu. Z zakresu orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów nie mogą być bowiem wyłączone uprawnienia do prowadzenia pojazdu takiego rodzaju, który sprawca prowadził, dopuszczając się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (min. wyrok SN z dnia 27.01.2008 r., II KK 225/07, OSNwSK 2008/1/6; wyrok SN z dnia 14.01.2009 r., V KK 364/08, OSNwSK 2009/1/167).

Na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 grudnia 2015 roku.

Podstawą zasądzenia od sprawcy na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwoty 5.000 złotych tytułem świadczenia pieniężnego był art. 43a § 2 k.k. (dodany przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r., poz. 396), który nakazuje Sądowi – w przypadku skazania sprawcy za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. - orzeczenie obligatoryjnego świadczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5.000 złotych.

W oparciu o art. 627 k.p.k. obciążono oskarżonego obowiązkiem zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. Wysokość opłaty określono na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 152 ze zmianami). Na poniesione w sprawie wydatki składają się następujące kwoty: 30 zł - opłata za kartę karną, 2 x 20 zł - ryczałt za doręczenie pism w postępowaniu przygotowawczym i sądowym.